

ΣΠΙΤΙ ΑΠΟ ΖΑΧΑΡΗ

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΤΖΕΝΝΙΦΕΡ ΙΓΚΑΝ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΤΑΚΗ

ΜΑΝΗΑΤΤΑΝ ΒΕΑΧ,
μτφρ. Μαρία Φακίνου, 2019

ΣΠΙΤΙ ΑΠΟ ΖΑΧΑΡΗ,
μτφρ. Αύγουστος Κορτώ, 2025

Τζέννιφερ Ίγκαν

ΣΠΙΤΙ ΑΠΟ ΖΑΧΑΡΗ

Μυθιστόρημα

Μετάφραση Αύγουστος Κορτώ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

«Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου».

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 645

Τζέννιφερ Ίγκαν, *Σπίτι από ζάχαρη*

Τίτλος πρωτοτύπου: *The Candy House*

Μετάφραση: Αύγουστος Κορτώ

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Επιμέλεια-Διόρθωση: Ελένη Γεωργοστάθη

Σελιδοποίηση: Παναγιώτης Βογιατζάκης

Σχεδιασμός εξωφύλλου: Γ. Κουρούδης-k2design

Copyright© Jennifer Egan, 2022

Copyright© για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2022

Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από τις εκδόσεις Scribner,

Νέα Υόρκη, 2022

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Σεπτέμβριος 2025

ΚΕΤ Ε225 ΚΕΠ 493/25

ISBN 978-618-07-0544-7

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665, ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

*Στην ομάδα μας δημιουργικής γραφής –
Συναδέλφους και συνοδοιπόρους,
Ρουθ Ντάνον
Λίσα Φούγκαρντ
Μελίσσα Μάξγουελ
Ντέιβιντ Ρόζενστοκ
Ελίζαμπεθ Τίππενς*

Το μυαλό – είναι πιο πλατύ απ’ τον Ουρανό –
Διότι – αν τα βάλεις πλάι πλάι –
Το ’να θα περιέχει τ’ άλλο
Μ’ ευκολία – και σένα – θα χωράει –

ΕΜΙΛΙΥ ΝΤΙΚΙΝΣΟΝ

Διότι τίποτα δεν είναι πιο αβάσταχτο
απ’ την ελευθερία, άπαξ και την αποκτήσεις.
ΤΖΕΪΜΣ ΜΠΟΛΑΝΤΟΥΙΝ, Το δωμάτιο του Τζοβάννι

Περιεχόμενα

ΧΤΙΖΟΝΤΑΣ.....	13
Η γοητεία της συγγένειας	15
Μελέτη περίπτωσης: Ουδείς υπέστη σωματική βλάβη	49
Ένα ταξίδι. Ένας ξένος έρχεται στην πόλη.....	83
Είδος ομοιοκαταληξίας.....	119
ΔΙΑΚΟΠΗ.....	159
Το μυστήριο της μητέρας μας	161
Όσα θυμάται το δάσος.....	200
Ολόλαμπρη Μέρα	221
ι, ο πρωταγωνιστής.....	245
ΠΤΩΣΗ	275
Η περίμετρος: Ύστερα	277
Λούλου η κατάσκοπος, 2032.....	300
Η περίμετρος: Παλιά	348
Βλ. κάτωθι.....	376

ΧΤΙΖΟΝΤΑΣ.....	441
Eureka Gold	443
Μεσαίος γιος (πεδίο λεπτομερειών)	472
Ευχαριστίες	489

ΧΤΙΖΟΝΤΑΣ

Η γοητεία της συγγένειας

1

«Έχω μια λαχτάρα» είπε ο Μπιξ καθώς στεκόταν πλάι στο κρεβάτι, τεντώνοντας τους ώμους και την πλάτη του – βραδινό τελετουργικό προτού πλαγιασει. «Απλώς για κουβέντα».

Η Λίζι τον κοίταξε στα μάτια πάνω απ' τις σκούρες μπούκλες του Γκρέγκορ, του μικρού τους, που θήλαζε. «Σ' ακούω» ψέλλισε.

«Είναι...» Πήρε μια βαθιά ανάσα. «Δεν ξέρω. Ζόρικο».

Η Λίζι ανακάθισε, κι ο Μπιξ είδε ότι την είχε φοβίσει. Ο Γκρέγκορ, αποκομμένος, έσκουξε «Μαμά! Δε φτάνω». Είχε μόλις κλείσει τα τρία.

«Πρέπει να απογαλακτίσουμε το παιδί» μουρμούρισε ο Μπιξ.

«Όχι.» διαμαρτυρήθηκε έντονα ο Γκρέγκορ, με μια επιτιμητική ματιά στον Μπιξ. «Δε θέλω».

Η Λίζι υπέκυψε στα τραβήγματα του Γκρέγκορ και ξάπλωσε πάλι. Ο Μπιξ αναρωτήθηκε κατά πόσον το τελευταίο απ' τα τέσσερα παιδιά τους, με τη συνηγορία της συζύγου του, θα παρέτεινε τη βρεφική ηλικία ίσαμε την

ενηλικίωση. Ξάπλωσε πλάι τους και κοίταξε με αγωνία τη Λίζι στα μάτια.

«Τι τρέχει, αγάπη;» ψιθύρισε η Λίζι.

«Τίποτα» είπε ψέματα εκείνος, διότι το πρόβλημα ήταν υπερβολικά ασαφές και άμορφο για να το εξηγήσει. Του πρόσθεσε μια στάλα αλήθειας. «Όλο σκέφτομαι την Ανατολική Έβδομη Οδό. Εκείνες τις συζητήσεις».

«Πάλι» είπε εκείνη σιγανά.

«Πάλι».

«Γιατί όμως;»

Ο Μπιξ δεν ήξερε γιατί – ιδίως απ’ ης στιγμής δεν πολυέδινε προσοχή τότε στην Ανατολική Έβδομη Οδό όσο η Λίζι κι οι φίλοι της κουβέντιαζαν φωναχτά μέσα σ’ έναν σωρείτη από καπνό μπάφου σαν αποπροσανατολισμένοι πεζοπόροι σε ομιχλώδη κοιλάδα: Σε τι διαφέρει ο έρωτας απ’ τη λαγνεία; Είναι υπαρκτό το κακό; Ο Μπιξ ήταν στα μισά του διδακτορικού του όταν η Λίζι μετακόμισε στο σπίτι του, κι είχε κάνει ήδη τέτοιες συζητήσεις στο λύκειο και στα πρώτα ένα δυο χρόνια στο Πανεπιστήμιο της Πενσυλβάνια. Η τρέχουσα νοσταλγία του είχε ως αντικείμενο αυτό που ’χε νιώσει κρυφά κούγοντας τη Λίζι και τους φίλους της απ’ το γραφείο του, με τον SPARC υπολογιστή του συνδεδεμένο με μόντεμ με το Παγκόσμιο Δίκτυο Viola: μια κρυφή, εκστατική γνώση, ότι ο κόσμος που οι φοιτητές αυτοί πάλευαν να καθορίσουν, το 1992, θα ήταν σύντομα παρωχημένος.

Ο Γκρέγκορ θυλάζε. Η Λίζι είχε γλαρώσει. «Μπορούμε;» επέμεινε ο Μπιξ. «Να κάνουμε μια τέτοια κουβέντα;»

«Τώρα;» Έδειχνε άδεια – άδειαζε μπρος στα ίδια του τα μάτια! Ο Μπιξ ήξερε πως θα σηκωνόταν στις έξι για

να κουμαντάρει τα παιδιά, ενόσω ο ίδιος θα έκανε διαλογισμό και θ' άρχιζε τα τηλέφωνα στην Ασία. Ένωσε ένα κύμα απελπισίας. Σε ποιον μπορούσε να μιλήσει με εκείνο τον ανέμελο, ορθάνοιχτο, φοιτητικό τρόπο που μιλούσαν οι άνθρωποι στο πανεπιστήμιο; Κάθε εργαζόμενος στη Mandala θα προσπαθούσε, κατά μίαν έννοια, να τον ευχαριστήσει. Οποιοσδήποτε δεν εργαζόταν στη Mandala θα θεωρούσε δεδομένο κάποιο κρυφό σχέδιο, πιθανώς κάποια δοκιμασία – το έπαθλο της οποίας θα ήταν η πρόσληψη στη Mandala! Οι γονείς, οι αδερφές του; Δεν τους είχε μιλήσει ποτέ έτσι, όσο κι αν τους αγαπούσε.

Όταν η Λίζι κι ο Γκρέγκορ αποκοιμήθηκαν για τα καλά, ο Μπιξ κουβάλησε τον γιο του στο βάθος του διαδρόμου, στο παιδικό του κρεβατάκι. Αποφάσισε να ξανναντυθεί και να βγει. Ήταν περασμένες έντεκα. Το να βγει στους δρόμους της Νέας Υόρκης ασυνόδευτος οποιαδήποτε ώρα, πολλώ δε μάλλον όταν είχε σκοτεινιάσει, συνιστούσε παραβίαση των απαιτήσεων του συμβουλίου αναφορικά με την προσωπική του ασφάλεια, οπότε απέφυγε το αποδομημένο ψηλοκάβαλο κοστούμι, σήμα κατατεθέν, που 'χε μόλις βγάλει (εμπνευσμένο απ' τις μπάντες ska που λάτρευε στο λύκειο), και τη μικρή δερμάτινη ρεπούμπλικα που φορούσε απ' την αποφοίτησή του απ' το Πανεπιστήμιο της Νέας Υόρκης πριν από δεκαπέντε χρόνια, για να κατευνάσει την αλλόκοτη αίσθηση έκθεσης που 'χε νιώσει όταν έκοψε τα ντρέντλοκ του. Ξέθαψε απ' την ντουλάπα του ένα μπουφάν παραλλαγής κι ένα ζευγάρι φαγωμένες μπότες και εισήλθε στη νύχτα του Τσέλσι ασκεπής, αντιδρώντας έντονα στο παγερό αγιαζι στο κρανίο του – πλέον φαλακρό στην κορυφή, γεγονός. Ήταν έτοιμος να κάνει νόημα στην κάμερα για

να τον αφήσουν οι φρουροί να ξαναμπει ώστε ν' αρπάξει το καπέλο, όταν πρόσεξε έναν υπαίθριο μικροπωλητή στη γωνία της Έβδομης Λεωφόρου. Προχώρησε στην Εικοστή Πρώτη Οδό ίσαμε τον πάγκο και δοκίμασε ένα μαύρο μάλλινο σκουφί, ελέγχοντας την εμφάνισή του σε ένα στρογγυλό καθρεφτάκι στερεωμένο στο πλάι του πάγκου. Έδειχνε απολύτως συνηθισμένος με το σκουφί, ακόμα και στα δικά του μάτια. Ο πωλητής πήρε το πεντοδόλαρό του όπως θα 'παιρνε το πεντοδόλαρο του οποιουδήποτε, κι η συναλλαγή πλημμύρισε την καρδιά του Μπιξ με απολαυστική διαβολιά. Είχε φτάσει στο σημείο να περιμένει πως θα τον αναγνώριζαν όπου κι αν πήγαινε. Η ανωνυμία ήταν πρωτόγνωρη αίσθηση.

Ήταν αρχές Οκτώβρη και το αεράκι έκρυβε ένα παγερό ξυράφι. Ο Μπιξ πήρε την Έβδομη Λεωφόρο προς το κέντρο, σκοπεύοντας να στρίψει έπειτα από μερικά τετράγωνα. Μα το περπάτημα στο σκοτάδι ήταν ευχάριστο. Τον γύριζε στα χρόνια της Ανατολικής Έβδομης Οδού: εκείνες τις περιστασιακές βραδιές όταν, τον πρώτο καιρό, οι γονείς της Λίζι έρχονταν απ' το Σαν Αντόνιο να τη δουν. Πίστευαν ότι συγκατοικούσε στο διαμέρισμα με τη φίλη της τη Σάσα, δευτεροετής κι εκείνη στο Πανεπιστήμιο της Νέας Υόρκης, ένα τέχνασμα υποβοηθούμενο απ' τη Σάσα, η οποία είχε βάλει μπουγάδα στο μπάνιο τη μέρα που οι γονείς της Λίζι ήρθαν να δουν το διαμέρισμα στις αρχές του φθινοπωρινού εξαμήνου. Η Λίζι είχε ανατραφεί σ' έναν κόσμο ανίδεο για την ύπαρξη των μαύρων, εκτός από κείνους που σέρβιραν και κουβαλούσαν τα μαστούνια στον αθλητικό όμιλο των γονιών της. Έτρεμε τόσο την υποθετική τους φρίκη αν μάθαιναν ότι συζούσε με μαύρο γκόμενο, που ο Μπιξ

είχε εξοριστεί απ' το κρεβάτι τους στη διάρκεια των πρώτων επισκέψεων των γονιών της, παρότι έμεναν σε ξενοδοχείο στο κέντρο! Δεν είχε σημασία: θα το καταλάβαιναν. Οπότε ο Μπιξ έπαιρνε δρόμο, ενίοτε καταρρέοντας στο εργαστήριο της μηχανολογίας, παριστάνοντας ότι δούλευε ολονυχτία. Οι περίπατοι είχαν αφήσει μια σωματική ανάμνηση: μια πεισματική επιτακτικότητα να συνεχίσει το περπάτημα παρά τον θυμό και την εξουθένωσή του. Τον αηδίαζε η σκέψη ότι το είχε υποστεί – αν και ένιωθε ότι δικαίωσε, σε κάποιο συμπαντικό λογιστικό κιτάπι, το γεγονός ότι τώρα η Λίζι είχε αναλάβει κάθε πλευρά της οικιακής τους ζωής, ώστε αυτός να μπορεί να δουλεύει και να ταξιδεύει κατά βούληση. Τα μύρια καλά που του 'χαν συμβεί έκτοτε μπορούσαν να ιδωθούν ως αποζημίωση για κείνες τις διαδρομές. Μολαταύτα, γιατί; Ήταν όντως τόσο καλό το σεξ; (Βασικά, ναι.) Ήταν τόσο χαμηλή η αυτοεκτίμησή του ώστε να ενδίδει στη μαγική σκέψη της λευκής του γκόμενας αδιαμαρτύρητα; Απολάμβανε το ότι ήταν το παράνομο μυστικό της;

Τίποτε απ' αυτά. Αυτό που τροφοδοτούσε την επιείκεια του Μπιξ, την αντοχή του, ήταν το δέος για το Όραμά του, που έκαιγε με υπνωτική διαύγεια εκείνες τις νύχτες της βραδυκίνητης εξορίας. Η Λίζι κι οι φίλοι της μετά βίας ήξεραν τι εστί ίντερνετ το 1992, αλλά ο Μπιξ ένιωθε τις δονήσεις ενός άορατου ιστού συνδέσεων να παραβιάζουν τον γνώριμο κόσμο σαν ρωγμές σε παμπρίζ. Η ζωή όπως την ήξεραν σύντομα θα συντριβόταν και θα παραμεριζόταν, και σ' εκείνο το σημείο όλοι θα υψώνονταν μαζί σε μια νέα μεταφυσική σφαίρα. Ο Μπιξ το 'χε φανταστεί σαν την Ημέρα της Κρίσης, αντίγραφα απεικονίσεων της οποίας συνέλεγε, αλλά χωρίς την κό-

λαση. Το αντίθετο: πίστευε ότι, ασώματοι, οι μαύροι θα λυτρώνονταν απ' το μίσος που τους περιόριζε και τους κατέπνιγε στον υλικό κόσμο. Επιτέλους θα μπορούσαν να κινούνται και να συγκεντρώνονται κατά βούληση, χωρίς πιέσεις από τύπους σαν τους γονείς της Λίζι: τους απρόσωπους αυτούς Τεξανούς που εναντιώνονταν στον Μπιξ χωρίς να γνωρίζουν την ύπαρξή του. Ο όρος «μέσα κοινωνικής δικτύωσης» δε θα επινοούνταν για να περιγράψει τις εργασίες της Mandala για περίπου δέκα χρόνια, αλλά ο Μπιξ τον είχε συλλάβει πολύ προτού τον θέσει σε εφαρμογή.

Είχε κρατήσει την ουτοπική του φαντασίωση κρυφή, δόξα τω Θεώ – από την οπτική του 2010, φάνταζε κωμικά αφελής. Αλλά η βασική αρχιτεκτονική του Οράματος – τόσο η παγκόσμια όσο και η προσωπική – είχε αποδειχθεί ορθή. Οι γονείς της Λίζι είχαν παραστεί (μαγκωμένοι) στον γάμο τους στο Τόμπκινς Σκουέαρ Παρκ το 1996, αλλά εξίσου μαγκωμένοι ήταν κι οι γονείς του Μπιξ, για τους οποίους η ευπρεπής τελετή του υμεναίου δεν περιλάμβανε μάγους, ζογκλέρ ή μανιασμένα βιολιά. Όταν άρχισαν να γεννιούνται τα παιδιά, όλοι χαλάρωσαν. Απ' τον θάνατο του πατέρα της Λίζι, την περασμένη χρονιά, η μητέρα της είχε αρχίσει να παίρνει εκείνον τηλέφωνο αργά το βράδυ, όταν ήξερε ότι η Λίζι θα κοιμόταν, για να του μιλήσει για την οικογένεια: Θ' άρρεσε στον Ρίτσαρντ, τον μεγάλο τους, να μάθει ιππασία; Θα ευχαριστιόντουσαν τα κορίτσια ένα μιούζικαλ στο Μπρόντγουεϊ; Διά ζώσης, η τεξανή προφορά της πεθεράς του εκνεύριζε τον Μπιξ, αλλά το κέντρισμα ικανοποίησης που η ίδια φωνή, δίχως σώμα, του έδινε τα βράδια ήταν αναντίρρητο. Κάθε λέξη που αντάλλασσαν μέσω των

ηλεκτρομαγνητικών κυμάτων συνιστούσε υπόμνηση πως ο ίδιος είχε δίκιο τότε.

Οι συζητήσεις της Ανατολικής Έβδομης Οδού είχαν τελειώσει ένα πρωί. Έπειτα από ολονύχτιο πάρτι, δύο απ' τις κολλητές φίλες της Λίζι είχαν πάει για κολύμπι στο Ιστ Ρίβερ και η μία παρασύρθηκε από ρεύμα και πνίγηκε. Οι γονείς της Λίζι ήταν εκεί όταν συνέβη αυτό, μια περίπτωση που έτυχε να τοποθετήσει τον Μπιξ πλησίον της τραγωδίας. Είχε τρακάρει τον Ρομπ και τον Ντρου τις μικρές ώρες στο Ιστ Βίλλατζ κι είχε κάνει έκστασι μαζί τους, και οι τρεις τους είχαν διασχίσει την πεζογέφυρα του ποταμού μαζί, την ώρα που χάραζε. Το αυθόρμητο κολύμπι είχε λάβει χώρα αφότου ο Μπιξ είχε γυρίσει σπίτι, πιο κάτω στο ποτάμι. Παρότι είχε επανάλαβει κάθε λεπτομέρεια σχετικά μ' εκείνο το πρωινό στην έρευνα της αστυνομίας, τώρα τα θυμόταν θολά. Είχαν περάσει δεκαεφτά χρόνια. Μετά βίας θυμόταν τους δύο πιτσιρικάδες.

Έστριψε αριστερά στην Μπρόντγουεϊ και την ακολούθησε ίσαμε την Εκατοστή Δέκατη Οδό – η πρώτη του τέτοια περιήγηση από τότε που 'χε γίνει διάσημος, πριν από καμιά δεκαετία. Δεν είχε περάσει ποτέ πολύ χρόνο στα πέριξ του Κολούμπια, κι έβρισκε κάτι το ελκυστικό στους ανηφορικούς δρόμους και στις μεγαλόπρεπες προπολεμικές πολυκατοικίες. Χαζεύοντας τα φωταγωγημένα παράθυρα μιας απ' αυτές, ο Μπιξ σκέφτηκε ότι μπορούσε σχεδόν ν' ακούσει τη δύναμη των ιδεών να σιγοβράζει πίσω απ' το τζάμι.

Καθ' οδόν προς τον υπόγειο (κι άλλη πρώτη φορά εδώ και δέκα χρόνια), κοντοστάθηκε σ' έναν φανοστάτη, φτερωτό απ' τα φυλλάδια για ζώα που είχαν χαθεί και για

μεταχειρισμένα επίπλα. Μια τυπωμένη αφίσα τού τράβηξε το βλέμμα: μια διάλεξη της ανθρωπολόγου Μιράντα Κλάιν στο πανεπιστήμιο. Ο Μπιξ ήταν καθ' όλα εξοικειωμένος με τη Μιράντα Κλάιν, κι εκείνη μαζί του. Είχε πετύχει το βιβλίο της *Μοτίβα συγγένειας* έναν χρόνο μετά την ίδρυση της Mandala κι οι ιδέες του είχαν εκραγεί στο μυαλό του σαν μελάνι καλαμαριού και τον έκαναν πάμπλουτο. Το γεγονός ότι η MK (όπως αποκαλούσαν τρυφερά την Κλάιν στον κόσμο του) αποστρεφόταν τον τρόπο με τον οποίο ο Μπιξ κι οι άλλοι της συνομοταξίας του είχαν χρησιμοποιήσει τη θεωρία της απλώς μεγέθυνε την εμμονή του γύρω απ' το πρόσωπό της.

Ένα χειρόγραφο φυλλάδιο ήταν καρφωμένο με συρραπτικά δίπλα στην αφίσα: «Ας μιλήσουμε! Θέτουμε μεγάλα διεπιστημονικά ερωτήματα σε απλή γλώσσα». Μια συνάντηση γνωριμίας θα ακολουθούσε τη διάλεξη της Κλάιν σε τρεις βδομάδες. Ο Μπιξ ένωσε ένα σκίρτημα με τη σύμπτωση. Φωτογράφησε την αφίσα κι έπειτα, για πλάκα, έκοψε ένα απ' τα χαρτάκια στη βάση του φυλλαδίου «Ας μιλήσουμε!» και το 'χωσε στην τσέπη του, έκθαμβος από το γεγονός ότι, ακόμα και στον καινούριο κόσμο στη δημιουργία του οποίου είχε συμβάλει, άνθρωποι κολλούσαν ακόμη χαρτιά σε φανοστάτες.

2

Τρεις βδομάδες μετά, βρέθηκε στον όγδοο όροφο μιας από κείνες τις αρχοντικές, ξεφτισμένες πολυκατοικίες πέριξ του Πανεπιστημίου Κολούμπια – πιθανώς της ίδιας ακριβώς που 'χε θαυμάσει απ' τον δρόμο. Το διαμέρισμα

είχε μια ευχάριστη ομοιότητα με ό,τι είχε φανταστεί ο Μπιξ: φθαρμένα γυαλισμένα πατώματα, μαυρισμένα λευκά ξυλόγλυπτα, κορνιζαρισμένα χαρακτηριστικά και μικρά γλυπτά (οι οικοδεσπότες ήταν καθηγητές ιστορίας της τέχνης) που κρέμονταν στους τοίχους και πάνω απ' τις πόρτες, σφηνωμένα ανάμεσα σε σειρές βιβλίων.

Εκτός απ' τους οικοδεσπότες κι άλλο ένα ζευγάρι, και οι οχτώ παρευρισκόμενοι στο «Ας μιλήσουμε» ήταν ξένοι μεταξύ τους. Ο Μπιξ είχε αποφασίσει να απόσχει απ' τη διάλεξη της Μιράντα Κλάιν (υποθέτοντας πως θα μπορούσε να 'χει εξασφαλίσει την είσοδο με κάποια πονηριά)· η αντιπάθειά της προς το πρόσωπό του θα καθιστούσε την παρουσία του σφάλμα, ακόμα κι αν πήγαινε μεταμφιεσμένος. Η μεταμφίεσή του ονομαζόταν «Γουόλτερ Γουέιντ» και ήταν μεταπτυχιακός φοιτητής του τμήματος ηλεκτρολόγων μηχανικών – με άλλα λόγια, ο ίδιος ο Μπιξ πριν από δεκαεφτά χρόνια. Αυτό που του 'δινε τον τσαμπουκά να παριστάνει τον μεταπτυχιακό φοιτητή τόσα χρόνια μετά ήταν η αισιοδοξία του ότι έδειχνε πολύ νεότερος στα σαράντα ένα του απ' τους περισσότερους συνομηλίκους του. Αλλά είχε σφάλει στην υπόθεσή του ότι τα υπόλοιπα μέλη της ομάδας συζήτησης θα ήταν λευκά: η Πόρσια, ιστορικός τέχνης κι οικοδέσποινα της βραδιάς, ήταν Ασιάτισσα, κι η ομήγυρη είχε και μια Λατίνα καθηγήτρια ζωολογίας απ' τη Βραζιλία. Η Ρεμπέκκα Αμάρι, η νεότερη της ομάδας, υποψήφια διδάκτωρ κοινωνιολογίας (η μόνη άλλη φοιτήτρια πλην του «Γουόλτερ Γουέιντ»), ήταν διφορούμενης εθνικότητας και, όπως υποφιαζόταν ο Μπιξ, μάλλον μαύρη – υπήρξε μια σπίθα αναγνώρισης μεταξύ τους. Η Ρεμπέκκα, επιπλέον, ήταν αφοπλιστικά όμορφη, γεγονός που ενέτειναν,

αντί να αμβλύνουν, τα γυαλιά οράσεως τύπου Ντικ Τρέι-
 συ που φορούσε.

Για καλή του τύχη, ο Μπιξ είχε επιστρατεύσει κι άλλα εργαλεία απόκρυψης ταυτότητας. Απ' το ίντερνετ είχε αγοράσει ένα κεφαλομάντιλο, με τούφες ντρέντλοκ να κρέμονται απ' το πίσω μέρος. Το κόστος ήταν εξωφρενικό, αλλά τα ντρέντλοκ έδειχναν σαν αληθινά μαλλιά και είχαν υφή αληθινών μαλλιών και βάραιναν ανάμεσα στους ώμους του λες και τον άγγιζε φάντασμα. Γνώριζε αυτό το βάρος πολλά χρόνια και το απολάμβανε που το είχε ανακτήσει.

Όταν όλοι βολεύτηκαν σε καναπέδες και πολυθρόνες και συστήθηκαν, ο Μπιξ, μην μπορώντας να καταπνίξει την περιέργειά του, είπε: «Λοιπόν; Πώς ήταν από κοντά η Μιράντα Κλάιν;».

«Αναπάντεχα αστεία» είπε ο Τεντ Χολλάντερ, ο ιστορικός τέχνης και σύζυγος της Πόρσια. Πρέπει να κόντευε τα εξήντα, μια γενιά μεγαλύτερος απ' τη γυναίκα του. Η νηπιακής ηλικίας κόρη τους είχε ήδη εισβάλει στο καθιστικό, κυνηγημένη από μια φοιτήτρια μπέιμπι σίτερ. «Περίμενα ότι θα 'ταν ξινή, αλλά ήταν σχεδόν παιγνιώδης».

«Αυτό που την κάνει να ξινίζει είναι οι διάφοροι που κλέβουν τις ιδέες της» είπε η Φερν, κοσμήτορας του Τμήματος Γυναικείων Σπουδών κι αρκετά ξινή κι η ίδια, κατά τη γνώμη του Μπιξ.

«Διάφοροι έχουν χρησιμοποιήσει τις ιδέες της με τρόπο που δεν ήταν σύμφωνος με τις δικές της προθέσεις» είπε ο Τεντ. «Αλλά νομίζω πως ούτε η ίδια η Κλάιν το αποκαλεί αυτό κλοπή».

«Το αποκαλεί “διαστροφή”, έτσι δεν είναι;» είπε διαστακτικά η Ρεμπέκκα.

«Εγώ εξεπλάγην με την ομορφιά της» είπε η Τέσσα, μια νεαρή δασκάλα χορού, ο σύζυγος της οποίας (Σύριλ, μαθηματικός) ήταν επίσης παρών. «Παρά τα εξήντα της χρόνια».

«Χμμ» είπε ο Τεντ φιλικά. «Δεν είσαι και τόσο γέρος στα εξήντα».

«Τι σχέση έχει η ομορφιά της;» είπε η Φερν στην Τέσσα σαν να την προκαλούσε.

Ο Σύριλ, που έπαιρνε το μέρος της Τέσσα στα πάντα, τσίνησε. «Η Μιράντα Κλάιν θα έλεγε πως έχει σχέση» είπε. «Πάνω απ' τα μισά Χαρακτηριστικά Συγγένειας στο βιβλίο της έχουν να κάνουν με την εξωτερική εμφάνιση».

«Τα *Μοτίβα συγγένειας* μπορούν πιθανώς να εξηγήσουν την αντίδραση του καθενός μας απέναντι στη Μιράντα Κλάιν» είπε η Τέσσα.

Παρά τα μουρμουρητά συναίνεσης, ο Μπιξ ήταν σχεδόν σίγουρος ότι, με την εξαίρεση του ιδίου (και δε θα το μαρτυρούσε), μόνον ο Σύριλ και η Τέσσα είχαν διαβάσει το κορυφαίο έργο της Κλάιν, μια ολιγοσέλιδη μονογραφία που περιείχε αλγορίθμους οι οποίοι εξηγούσαν τη σχέση εμπιστοσύνης και επιρροής μεταξύ των μελών μιας φυλής στη Βραζιλία. «Το γονιδίωμα των τάσεων», όπως αποκαλούνταν συχνά.

«Είναι λυπηρό» είπε η Πόρσια. «Η Κλάιν είναι πιο γνωστή για το ότι οι εταιρείες των μέσων κοινωνικής δικτύωσης οικειοποιήθηκαν το έργο της παρά για το έργο καθαυτό».

«Αν δεν το είχαν οικειοποιηθεί, δε θα είχε πεντακόσια άτομα στο αμφιθέατρο» είπε ο Ίμον, ένας πολιτισμικός ιστορικός, επισκέπτης απ' το Πανεπιστήμιο του Εδιμβούργου, που έγραφε ένα βιβλίο για τις αξιολογήσεις

προϊόντων. Το μακρόστενο, ανέκφραστο πρόσωπο του Ίμον έδινε την αίσθηση πως έκρυβε έναν λαθραίο ενθουσιασμό –έτσι πίστευε ο Μπιξ– σαν αδιάφορο σπίτι που περιέχει εργαστήρι παρασκευής μεθαμφεταμίνης.

«Ενδεχομένως ο αγώνας για τις αυθεντικές προθέσεις του έργου της είναι ένας τρόπος να μείνει συνδεδεμένη μ' αυτό – να το κάνει δικό της» είπε η Κάσια, η Βραζιλιάννα καθηγήτρια ζωολογίας.

«Ίσως να 'χε διατυπώσει ορισμένες καινούριες θεωρίες τώρα, αν δεν ήταν τόσο απασχολημένη με τον αγώνα να ανακτήσει τις παλιές» αντέτεινε ο Ίμον.

«Πόσες επιδραστικές θεωρίες μπορεί να παραγάγει ένας ακαδημαϊκός στη ζωή του;» ρώτησε ο Σύριλ.

«Όντως» φέλλισε ο Μπιξ, κι ένιωσε το σκίρτημα ενός γνώριμου τρόμου.

«Ίδίως αν άργησε ν' αρχίσει;» πρόσθεσε η Φερν.

«Ή αν είχε παιδιά» είπε η Πόρσια, με μια αγχωμένη ματιά στην παιδική κουζίνα της κόρης της, στη γωνία του καθιστικού.

«Γι' αυτό ξεκίνησε αργά η Μιράντα Κλάιν» είπε η Φερν. «Έκανε δυο κόρες με διαφορά ενός έτους, κι ο σύζυγος την εγκατέλειψε όταν ακόμη τα παιδιά ήταν με τις πάνες. Το επώνυμο Κλάιν είναι δικό του, όχι δικό της. Είναι κάτι σαν μουσικός παραγωγός».

«Μαλακία μεγάλη» είπε ο Μπιξ, βγάζοντας τη βωμολοχία με το ζόρι, ως μέρος της μεταμφίεσής του. Ήταν γνωστό ότι δεν έβριζε· ήταν τέτοια η επιτιμητική χλεύη της μητέρας του, δασκάλας της έκτης δημοτικού, για την πληκτική μονοτονία και την παιδαριώδη φύση της αθυροστομίας, που 'χε καταφέρει να εκμηδενίσει την παραβατική ισχύ της. Τα κατοπινά χρόνια ο Μπιξ είχε απο-

λαύσει τη διακριτή θέση που του εξασφάλιζε η αποχή απ' τις βωμολοχίες σε σύγκριση με άλλους τεχνολογικούς ηγέτες, οι βωμολοχικές νευρικές κρίσεις των οποίων ήταν διαβόητες.

«Τέλος πάντων, ο σύζυγος πέθανε» είπε η Φερν. «Στον διάολο να πάει».

«Ωωω, μια οπαδός του τιμωρητισμού ανάμεσά μας» είπε ο Ίμον, ανεβοκατεβάζοντας υπαινικτικά τα φρύδια. Παρά τον δεδηλωμένο στόχο να χρησιμοποιήσουν «απλή γλώσσα», οι καθηγητές ήταν απελπιστικά επιρρεπείς στον ακαδημαϊκό λόγο· ο Μπιξ μπορούσε να φανταστεί τον Σύριλ και την Τέσσα να μιλάνε στο κρεβάτι χρησιμοποιώντας λέξεις όπως «προσδοκώμενο» και «αμιγώς θεωρητικό».

Το βλέμμα του διασταυρώθηκε με της Ρεμπέκκα, κι ο Μπιξ χαμογέλασε – η αίσθηση ήταν τόσο μεθυστική όσο κι αν είχε βγάλει το πουκάμισό του. Πέρσι, στα τεσσαρακοστά του γενέθλια, είχε λάβει ως δώρο ένα ιλουστρασιόν φυλλάδιο με τίτλο «Μπιξισμοί», που κωδικοποιούσε με φωτογραφίες ένα σύστημα εννοιών που αποδίδονταν σε ανεπαίσθητες κινήσεις των ματιών, των χεριών και της στάσης του. Τον καιρό που ήταν ο μόνος μαύρος διδακτορικός φοιτητής στο εργαστήριο μηχανικών του Πανεπιστημίου της Νέας Υόρκης, ο Μπιξ είχε συλλάβει εαυτόν να γελάει βροντερά με τα αστεία των άλλων και να προσπαθεί να τους κάνει να γελάσουν, μια δυναμική που τον έκανε να νιώθει κούφιος και κατηφής. Αφού πήρε το διδακτορικό, έκοψε το γέλιο στη δουλειά, έπειτα έκοψε τα χαμόγελα, κι αντ' αυτού καλλιέργησε ένα κλίμα υπεραπορροφημένης προσήλωσης. Άκουγε, παρίστατο, μα σχεδόν χωρίς ορατή ανταπόκριση. Η πειθαρχία

αυτή είχε εντείνει την προσήλωσή του σε τέτοιο βαθμό, που ήταν πεπεισμένος εκ των υστέρων ότι τον είχε βοηθήσει να φανεί πιο έξυπνος και ικανός απ' τις δυνάμεις που 'χαν συστρατευθεί έτοιμες να τον απορροφήσουν, να τον οικειοποιηθούν, να τον κάνουν στην άκρη και να τον αντικαταστήσουν με τους λευκούς άντρες που όλοι περίμεναν να δουν. Του την είχαν πέσει, εννοείται – άνωθεν και κάτωθεν, έσωθεν και πανταχόθεν. Καμιά φορά ήταν φίλοι· καμιά φορά τούς εμπιστευόταν. Αλλά ποτέ υπερβολικά. Ο Μπιξ ανέμενε κάθε εκστρατεία υπονόμησης ή εκθρόνισης πολύ προτού αυτή συγκροτηθεί, κι όταν συνέβαινε, είχε έτοιμες τις απαντήσεις. Δεν μπορούσαν να προπορευτούν. Τους πρόσφερε δουλειές στο τέλος, τιθασεύοντας την ύπουλη ενέργειά τους στην προώθηση του έργου του.

Ο ίδιος του ο πατέρας είχε αντιμετώπισει με επιφύλαξη την ανέλιξη του Μπιξ. Τυπικός ιδιωτικός υπάλληλος που φορούσε το ασημένιο ρολόι, δώρο για τη συνταξιοδότησή του από ένα διοικητικό πόστο μιας εταιρείας θέρμανσης και ψύξης με έδρα τα περίχωρα της Φιλαδέλφειας, ο πατέρας του Μπιξ είχε υπερασπιστεί την απόφαση του δημάρχου Γκουντ να βομβαρδίσει το κτίριο των «λέτσων» του MOVE, του Χριστιανικού Κινήματος για τη Ζωή, που «είχαν φέρει τον δήμαρχο σε αφάνταστα δύσκολη θέση» (τα λόγια του πατέρα του) το 1985. Ο Μπιξ ήταν δεκάξι, κι οι καβγάδες με τον πατέρα του για τον βομβαρδισμό, και την εξ αυτού καταστροφή δύο οικοδομικών τετραγώνων είχαν ανοίξει μεταξύ τους ένα χάσμα που δεν έκλεισε ποτέ ολότελα. Ακόμα και τώρα οσμιζόταν τις αναθυμιάσεις της αποδοκιμασίας του πατέρα του – για το ότι αναρριχήθηκε υπερβολικά ή για το

ότι έγινε διάσημος (κι ως εκ τούτου στόχος) ή για το ότι απέτυχε να ακολουθήσει τα κηρύγματα του πατέρα του (τα οποία συνεχίζονταν αθρόα απ' το πηδάλιο ενός μικρού μηχανοκίνητου σκάφους που χρησιμοποιούσε ο πατέρας του για ψάρεμα στις ακτές της Φλόριντα), η επωδός των οποίων, στ' αυτιά του Μπιξ, ήταν: *Κάνε μικρά όνειρα, ειδάλλως θα πληγωθείς.*

«Αναρωτιέμαι» είπε η Ρεμπέκκα, στοχαστικά και λίγο ντροπαλά, «αν αυτό που συνέβη στη θεωρία της Μιράντα Κλάιν την καθιστά τραγική φυσιογνωμία. Θέλω να πω, με την αρχαιοελληνική έννοια».

«Ενδιαφέρον» είπε η Τέσσα.

«Κάπου έχουμε την *Ποιητική*» είπε η Πόρσια, κι ο Μπιξ είδε έκθαμβος τον Τεντ να σηκώνεται απ' την καρέκλα του για να αναζητήσει το αντίτυπο. Κανείς από αυτούς τους ακαδημαϊκούς δεν έδειχνε να διαθέτει έστω ένα BlackBerry, πολλώ δε μάλλον iPhone – εν έτει 2010! Ήταν σαν να είχε παρεισφρήσει σε παράνομη συνάντηση λουδιτών! Ο Μπιξ σηκώθηκε κι αυτός, φαινομενικά για να βοηθήσει τον Τεντ στο ψάξιμο, μα στην πραγματικότητα ως δικαιολογία για να ψαχουλέψει το διαμέρισμα. Εντοιχισμένες βιβλιοθήκες κάλυπταν όλους τους τοίχους, ακόμα και του χολ, και προχώρησε αργά ανάμεσά τους, περιεργαζόμενος τις ράχες υπερμεγέθων σκληρόδετων τόμων γύρω από την τέχνη και παλιών κιτρινισμένων χαρτόδετων βιβλίων. Ξέθωρες φωτογραφίες ήταν σκορπισμένες ανάμεσα στα βιβλία σε μικρές κορνίζες: αγοράκια που χασκογελούσαν έξω από ένα δαιδαλώδες σπίτι, περιτριγυρισμένα από στοίβες ξερόφυλλα μαζεμένα με την τσουγκράνα ή λοφίσκους χιονιού ή πληθωρική θερινή πρασινάδα. Αγόρια με ρόπαλα του μπέιζμπολ, με

μπάλες ποδοσφαίρου. Ποια να 'ταν; Η απάντηση ήρθε με τη φωτογραφία ενός πολύ νεότερου Τεντ Χολλάντερ που σήκωνε ένα απ' αυτά τ' αγόρια στον αέρα για να τοποθετήσει ένα αστέρι στην κορυφή ενός χριστουγεννιάτικου δέντρου. Άρα ο καθηγητής είχε μιαν άλλη ζωή στο παρελθόν – στα προάστια ή ενδεχομένως στην ύπαιθρο, όπου είχε μεγαλώσει γιους προ της ελεύσεως της ψηφιακής φωτογραφίας. Να 'ταν φοιτήριά του η Πόρσια; Η ηλικιακή απόσταση κάτι τέτοιο άφηνε να εννοηθεί. Αλλά γιατί να υποθέσεις ότι ο Τεντ είχε πετάξει την παλιά του ζωή; Μπορεί η ζωή εκείνη να τον είχε πετάξει.

Ήταν εφικτό το νέο ξεκίνημα αν δεν πετούσες τα πάντα;

Το ερώτημα ενέτεινε τον τρόπο που 'χε νιώσει ο Μπιξ πριν από μερικά λεπτά, και λούφαξε στο μπάνιο μέχρι να του περάσει. Ένας παλιός, κατάστικτος καθρέφτης κρεμόταν πάνω από έναν ογκώδη πορσελάνινο νιπτήρα, και κάθισε στο καπάκι της τουαλέτας για να τον αποφύγει. Έκλεισε τα μάτια κι εστίασε στην αναπνοή του. Το αρχικό του Όραμα –η φωτεινή σφαίρα διασύνδεσης που 'χε συλλάβει τα χρόνια της Ανατολικής Έβδομης Οδού– είχε γίνει η εταιρεία Mandala: το στήσιμό της, η επέκτασή της, η τελειοποίησή της, η εξαργύρωσή της, η πώλησή της, η συντήρησή της, η βελτίωσή της, η ανανέωσή της, η μοναδικότητά της, η τυποποίησή της κι η παγκοσμιοποίησή της. Σύντομα το έργο αυτό θα ολοκληρωνόταν. Και μετά; Καιρό τώρα συναισθανόταν πως στα μισά του νοητικού τοπίου του υπήρχε ένα υπονοούμενο όριο πέρα απ' το οποίο τελούσε εν αναμονή το επόμενο όραμά του. Μα, οποτεδήποτε προσπαθούσε να κρυφοκοιτάξει πέρα απ' αυτό το όριο, ο νους του άδειαζε. Αρ-

χικά, είχε προσεγγίσει τη χλωμή έκταση με περιέργεια: Να 'ταν παγόβουνα; Ένα όραμα σχετικό με το κλίμα; Η κενή αυλαία ενός θεατρικού οράματος στην άδεια οθόνη ενός κινηματογραφικού; Σταδιακά, άρχισε να διαισθάνεται πως η λευκότητα δεν ήταν ουσία, αλλά απουσία. Ήταν ένα τίποτα. Ο Μπιξ δεν είχε κάποιο όραμα πέρα απ' αυτό που 'χε σχεδόν εξαντλήσει.

Η γνώση αυτή κατέφτασε αποφασιστικά ένα κυριακάτικο πρωί λίγους μήνες μετά τα τεσσαρακοστά του γενέθλια, ενώ χαλάρωνε στο κρεβάτι με τη Λίζι και τα παιδιά, κι η συνταρακτική της φρίκη τον έκανε να τρέξει στο μπάνιο και να ξεράσει στη ζούλα. Η απουσία ενός νέου οράματος αποσταθεροποιούσε την αίσθηση όλων όσα είχε κάνει: Τι αξία είχαν αν δεν οδηγούσαν πουθενά – αν, μέχρι τα σαράντα, καταντούσε ν' αγοράζει ή να κλέβει τις υπόλοιπες ιδέες του; Η σκέψη τον έκανε να νιώθει στοιχειωμένος, κυνηγημένος. Μήπως είχε όντως εξαπλωθεί πέρα απ' τις δυνάμεις του; Τον χρόνο που 'χε περάσει απ' το φριχτό εκείνο πρωί, το Αντι-Όραμα είχε γίνει σκιά του, ενίοτε μετά βίας αντιληπτό μα δίχως ποτέ να εξαφανίζεται ολότελα, είτε πήγαινε τα παιδιά του στο σχολείο είτε δειπνούσε στον Λευκό Οίκο, κάτι που είχε συμβεί τέσσερις φορές στον ενάμιση χρόνο μετά την ανάληψη της εξουσίας από τον Μπαράκ και τη Μισέλ. Μπορεί ν' απευθυνόταν σ' ένα ακροατήριο χιλιάδων ανθρώπων ή, στο κρεβάτι, να βοηθούσε τη Λίζι να φτάσει στον φευγαλέο οργανισμό της, όταν η δυσσείωνη απουσία άρχιζε να τον τριβελίζει, προμηλώντας ένα κενό που τον βασάνιζε και του έφερνε φρίκη. Κάμποσες φορές είχε φανταστεί τον εαυτό του ν' αρπάζει τη Λίζι και να κλαψουρίζει «Βοήθεια. Ξό-

φλησα». Αλλά ο Μπιξ Μπουτόν δε θα ξεστόμιζε ποτέ τέτοια λόγια, σε κανέναν. Πάνω απ' όλα, έπρεπε να συντηρήσει: να εκπληρώσει τους ρόλους του συζύγου, του πατέρα, του αφεντικού, της εμβληματικής μορφής της τεχνολογίας, του πειθήνιου γιου, του μείζονος πολιτικού χρηματοδότη και του ακάματου, επιμελούς ερωτικού συντρόφου. Ο άντρας που λαχταρούσε να ξαναγραφτεί στο πανεπιστήμιο, ευελπιστώντας να προκαλέσει μια νέα αποκάλυψη που θα διαμόρφωνε το υπόλοιπο της ζωής του, θα 'πρεπε να 'ναι ένας άλλος άντρας.

Γύρισε στο καθιστικό και βρήκε τον Σύριλ και την Τέσσα βυθισμένους σε έναν τόμο με μια σαρκική έκσταση σαν να επρόκειτο για οικογενειακή συσκευασία παγωτού. «Το βρήκες» είπε ο Μπιξ, κι η Τέσσα χασκογέλασε, κρατώντας ψηλά έναν τόμο του Αριστοτέλη από την ίδια σειρά *Σπουδαίων Βιβλίων* που είχαν αγοράσει οι γονείς του μαζί με τη μονάκριβή τους εγκυκλοπαίδεια *Britannica*. Ο Μπιξ συμβουλευόταν καταnuκτικά την *Britannica* ως παιδί, χρησιμοποιώντας την ως πηγή για σχολικές εκθέσεις σχετικά με τον κανιβαλισμό, το κώνιο και τον Πλούτωνα· διαβάζοντας τα λήμματα ζωολογικού ενδιαφέροντος καθαρά για απόλαυση. Πριν από τέσσερα χρόνια, όταν οι γονείς του είχαν μετακομίσει στο μικρούλι διαμέρισμά τους στη Φλόριντα –αφού αρνήθηκαν τη συνδρομή του για την αγορά μεγαλύτερου σπιτιού, από περηφάνια (ο πατέρας του) κι από σεμνότητα (η μητέρα του)–, ο Μπιξ έβαλε τους τόμους σε κούτες και τους άφησε στο πεζοδρόμιο, έξω απ' το πατρικό του στη Δυτική Φιλαδέλφεια. Στον καινούριο κόσμο που 'χε βοηθήσει να οικοδομηθεί, κανείς ποτέ δε θα χρειαζόταν να ανοίξει έντυπη εγκυκλοπαίδεια.